

ligere hjemsendte Soldater til Genindøvelse, til Afholdelse af Manøvrer, dels ikke at indkalde Befalingsmænd, hvorved alle gaar Glip af den videre Uddannelse og den Genopfriskning af Kundskaber, som er højst nødvendig, naar ikke Hærens Brugbarhed skal forringes. Hertil kommer, at man ved et saadant Indgreb berøver de Mænd, der har ofret deres Liv paa denne Sag, al Lyst til at arbejde og alt Haab om at kunne faa noget ud af deres Arbejde, idet de den ene Gang efter den anden ser, at der sker Indgreb. Efter at Krigen var afsluttet, skete der ved Vedtagelsen af særlige Love Indgreb i den ordinære Udskrivning. Det skete med Henblik paa, at der var uddannet saa mange Soldater i de seneste Krigsaar, og det skete for at bringe det den Gang meget opsvulmede Budget ned. Men man betragtede dette som en kun rent midlertidig Foranstaltning, og den gennemførtes ad lovlig Vej ved Forelæggelse og Vedtagelse af dertil sigtende Lovforslag. Andre Nedskeeriger fremkommer ved, at man foreslaar at formindske Anskaffelsen af Materiel eller nedsætte Bevillinger til Vedligeholdelse af tilstedeværende Materiel. Dette er kun at stikke Blaar i Øjnene paa Vælgerne. Det er jo kun en Udsættelse, siges der — det var vistnok det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen), der sagde det. Ja, det er meget rigtigt. Men derved bringer man paa kunstig Maade Udgifterne ned i Aar. Man lader Beholdningerne og Materiellet forfalde. Ad Aare er det da nødvendigt at gøre Bevillingerne saa meget større, og saa vil man fra den Side himle op om, at nu skal der anvendes saa meget mere til Militærudgifterne end den Gang, de Herrer sad ved Roret. Da Forsvarslovene blev vedtaget i 1909, var det radikale Parti saavel som Socialdemokraterne stærkt imod disse Love, men da det radikale Ministerium kom til Roret efter Grev Holsteins Fald, sagde den radikale Forsvarsminister, at han var kommet til for at pleje og udvikle Hæren. Det var en anden Maade at tage Sagen paa. Saaledes saa denne Forsvarsminister paa sin Op-gave. Det radikale Partis Finansminister, Dr. Brandes, sagde, at Lov er Lov, og Lov skal holdes, og det radikale Ministerium ikke alene holdt Loven, men udviklede den, brugte den i høj Grad, og de brugte meget mere, end der stod i Loven.

Den Nedskeerig, der her tilsigtes foretaget, vil virke ødelæggende paa Statens Organer. Hvis det høje Ministerium kunde faa gennemført denne Foranstaltning, vilde det senere komme til at staa overfor at maatte

kræve Ekstrabevillinger. Ministeriet har jo forelagt et Afrustningsforslag, et Afrustningsforslag, som foreløbig hviler i Folketinget, men som de dog ikke har noget Haab om at faa gennemført. Der tales nu om, at det skal forandres til et Nedrustningsforslag, men dets Skæbne er endnu meget ubestemt. Det høje Ministerium tror vel neppe paa at kunne føre det igennem, og saa længe det ikke er gennemført, maa det paahvile enhver Regering at handle i Overensstemmelse med de nu gældende Love. Det høje Ministerium ved ogsaa, at disse Nedskeeriger ikke kan gennemføres, det er simpelt hen Humbug. Vi kan derfor ganske roligt se bort fra det Overskud paa 16—17 Mill. Kr., som den højtærede Finansminister præsenterer os, og reducere det til 9,5 Mill. Kr., efter at de militære Bevillinger er draget fra. Det vil omtrent være, hvad der svarer til Udgiften efter det Lovforslag om et Konjunkturtillæg, som det høje Ministerium har forelagt i det andet høje Ting. Saa bliver der tilbage lige akkurat Balance, men heller ikke mere. Ministeriet kan hævde Balancen, men der er intet til de Udgifter, der kan komme paa en Tillægsbevillingslov, og der er intet til Dækning af, hvad der kan være af Fejl i Ministeriets Beregninger. Jeg bemærkede til min Forundring, at den højtærede Minister ved tredie Behandling havde forhøjet Indtægten af Statsbanerne, skønt Banerne de sidste Maaneder har givet ringere Udbytte; det turde maaske være meget tvivlsomt, om dette kan svare til det regnskabsmæssige Resultat for Banernes Vedkommende, fordi Budgettet vel i Forvejen var lidt sangvinsk anslaaet. Hvad Tillægsbevillingsloven angaar, vil den selvfølgelig ikke blive af et Omfang som den Tillægsbevillingslov, der for Øjeblikket behandles i det andet høje Ting; der er en Række Udgifter derpaa, som ikke kommer igen, og den Maade, dette Finanslovsforslag er formet paa, maa ogsaa udelukke, at Tillægsbevillingsloven kan blive af et nær tilsvarende Omfang. Men der kan ske saa meget i Løbet af et Aar, som kræver Indgreb i Statens Finanser, og alt dette har Finansministeren intet at imødegaa med undtagen den kuperede Luksustold, som jeg dog forudsætter, at den højtærede Minister inden ret lang Tid vil fremsætte Lovforslag om, i hvert Fald faa vedtaget, inden Rigsdagen skilles ad. Eet er imidlertid sikkert: der er intet som helst til alle de mange nye Love, de 40 nye Love, der nævnes paa § 27. Det ved Regeringen, det er kun Skueretter, der er stillet frem. Og hvis Regeringen havde Magt til at gennemføre disse Love med de deraf flydende Udgifter, vilde vi